

בע"ח (ירושלים) 29828-12-12 - מדינת ישראל נ' אושר מלכה ואח'

בע"ח (ירושלים) 29828-12-12 - מדינת ישראל נ' אושר מלכה ואח' מחוזי ירושלים

בע"ח (ירושלים) 29828-12-12

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

נגד

1. אושר מלכה

ע"י ב"כ עו"ד אריאל עטרי

2. דוד חזן

ע"י ב"כ עו"ד מיכאל עירוני

בית המשפט המחוזי בירושלים

[17.11.2013]

כב' השופט משה יועד הכהן

החלטה

בהמשך להחלטה מיום 1.11.13 התבקשה תגובת ב"כ המאשימה לחזרתה מאישום נגד אבוטבול.

בתגובתה מיום 14.11.13 טענה ב"כ המאשימה, כי אין עליה חובה לנמק מדוע החליטה להגיש כתב אישום נגד פלוני

וכי החלטה בעניין נתונה לשיקול דעתה הבלעדי. בנוסף טענה, כי גם ביטול כתב אישום על ידה אף הוא נתון לשיקול

דעתה הבלעדי ולכן אין עליה חובה לפרט מה עמד בבסיס החלטתה לחזור בה מכתב האישום נגד אבוטבול. עוד

טענה, כי ב"כ הנאשמים לא ביקשו במסגרת טיעוניהם לקבל הסברים מדוע בחרה המאשימה לחזור בה מאותו כתב

אישום, אף כי טענו כי החזרה מן האישום לאותו אישום מקימה טענה של הגנה מן הצדק, העומדת למרשיהם.

על אף עמדתה, כי אין עליה חובה לנמק את החלטתה הוסיפה ב"כ המאשימה כי "קיימת הבחנה ברורה בין הנאשמים

לבין אבוטבול, אשר ניתן ללמוד אודותיה מחומר החקירה נגד אבוטבול, פרט להודאתו, אין דבר מה נוסף".

כפי שציינתי בהחלטה הקודמת, לא מקובלת עלי עמדת המאשימה כי היא פטורה מהצגת הסבר לבית המשפט מקום שהיא מחליטה שלא להעמיד לדין את אחד המעורבים בעבירה מרובת משתתפים או כשהיא מחליטה לחזור בו מהאישום כלפיו. זאת, לנוכח הכלל לפיו האשמת כל המעורבים בפרשה אחת מגשימה את האינטרס הכללי שיש לציבור בהעמדתו לדין של כל מי שהפר איסור פלילי או שיש נגדו ראיות לכאורה וכן מקיימת את עיקרון השוויון ומונעת חששות לתחושת אי צדק ולפגיעה באמון הציבור במערכת האכיפה.

קיומה של אכיפה בררנית יש בו על פניו, כדי ליצור תחושה של עיוות דין ונראות של אכיפה שרירותית. לא זו אף זו, בע"פ 6328/12 מדינת ישראל נ' פרץ (פורסם בנבו, 10.9.2013) (להלן: פרשת פרץ"), ציין בית המשפט העליון מפי כב' השופט פוגלמן כי דרך המלך להעלאת טענות נגד פגמים בהגשת כתב אישום ובגדרם גם טענה לאכיפה בררנית הינה במסגרת ההליך הפלילי. מעבר לכך, ציין כב' השופט פוגלמן בפרשת פרץ את גישתו, כי הערכאה הדיונית רשאית לבחון טענה של אכיפה בררנית גם ללא היזקקות למבחני הגנה מן הצדק.

לאור האמור, אני דוחה את עמדת המאשימה לפיה אין עליה חובה לנמק את החלטתה לחזור בה מן ההחלטה להגיש כתב אישום נגד אבוטבול, כדי להדוף טענה של אכיפה בררנית.

יחד עם זאת, בעניינו המאשימה, על אף עמדתה העקרונית דלעיל, מסבירה, כי לשיטתה מעבר להודאתו של אבוטבול, אין בידה במסגרת חומר הראיות הקיים "דבר מה נוסף" הנדרש להרשעה של נאשם על פי אמרת חוץ שמסר. כפי שציינתי בת"פ 49245-05-12 מדינת ישראל נ' חאמד (פורסם בנבו, 25.7.13), הצורך באכיפה שיויונית אינו יכול לגבור על הדרישה הבסיסית שבידי המאשימה יהיו ראיות מספיקות לאישומו של כל אחד מן השותפים, שיהיה בהן כדי להקים "סיכוי סביר להרשעה". בבחינת עמדתה של המאשימה בעניין זה נדרש בית המשפט לפעול עם קב חומטין, משום שהריסון השיפוטי שהוא נוקט בו בביקורת על רשויות התביעה מתבטא במיוחד בשאלת דיות הראיות, שההכרעה בה מצויה בגרעין הקשה של סמכויות התביעה.

לפיכך, משהביעה התביעה עמדתה כי במכלול הראיות שבידיה לא מצוי אותו דבר מה נוסף המאפשר להשקפתה סיכוי סביר להרשעה, בית המשפט לא התערב בשיקול דעת זה.

לאור האמור, הבקשה למחיקת כתב האישום מחמת הגנה מן הצדק, עקב ביטול כתב האישום בעניינו של אבוטבול - נדחית.

לפיכך, ישיבו הנאשמים לכתב האישום ביום 4.12.2013 בשעה 8:45.

ב"כ הנאשמים ידאגו להתייצבותם.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, י"ד כסלו תשע"ד, 17 נובמבר 2013, בהעדר הצדדים